2.2.4. Як Конгрес США підтримав борців за свободу в Нікарагуа

У 1984 році доктор Мун був запроторений до Федеральної виправної інституції в Денбері, штат Коннектикут, за сфабрикованими і сильно політизованими обвинуваченнями в ухиленні від сплати податків. 5 травня 1985 року в години відвідувань д-р Пак пішов до в'язниці. Як президент Вашингтон Таймс, він майже щодня давав доктору Муну звіт про політичну ситуацію в США і світі. Того дня доктор Пак повідомив, що пропозиція Президента Рейгана надати гуманітарну допомогу нікарагуанським борцям за свободу, відомим як контрас, була відхилена з великою різницею голосів у Палаті представників.

Радянський Союз, щоб побудувати військову фортецю в Центральній Америці, направив у Нікарагуа військову допомогу на мільярди доларів, так само, як він вклав кошти в Кубу. Проте Конгрес США відхилив пропозицію на поставку борцям за свободу їжі, одягу та медикаментів на мізерну суму в 14 мільйонів доларів, хоча цей пакет виключав військову допомогу.

Коли доктор Мун почув цю новину, його обличчя почервоніло. Навіть під час перебування у в'язниці він завжди ламав собі голову, розмірковуючи над тим, як зупинити комуністичну агресію. Він відразу зрозумів серйозні наслідки цього голосування. "Якщо триватиме в тому ж дусі, - попереджував він, - Америка погано скінчить. Якщо Конгрес не в змозі допомогти нікарагуанським борцям за свободу, то це зроблю я. Навіть якщо вільним людям Сполучених Штатів доведеться спустошити свої кишені, вони мають допомогти контрас. Ми повинні розбудити людей".

Щойно залишивши в'язницю в Денбері, доктор Пак зупинив машину біля таксофону, щоб зателефонувати до редакції Вашингтон Таймс, шкодуючи, що з усіх днів сьогодні була неділя. Однак, на щастя головний редактор, Арно де Боржграв, був у своєму кабінеті.

Доктор Пак швидко й лаконічно передав йому пристрасний стан душі доктора Муна. Де Боржграв слухав мовчки. Коли доктор Пак закінчив, він відповів: "Я симпатизую на 100 відсотків почуттям і гніву доктора Муна. Нам не можна його підводити, чи не так? Дозвольте мені впоратися з цим, і я зроблю все, щоб не розчарувати доктора Муна", - і повісив трубку. Пояснимо тут, якою людиною є Арно де Боржграв. По-перше, він є завзятим борцем з комуністичною ідеологією. По-друге, як професійний журналіст, він геній. По-третє, він є всесвітньо відомою особою, яка висвітлила багато сенсацій протягом тридцяти з чимось років роботи старшим редактором і головним закордонним кореспондентом Newsweek.

І ще одна важлива річ. Він високо цінує доктора Муна. Коли д-р Пак був президентом Корпорації Вашингтон Таймс, він ніколи не вказував Арно де Боржграву публікувати якісь конкретні статті. Він, здавалося, прозорливо розумів, що доктор Мун і доктор Пак хотіли від газети. Він надзвичайно вірить у доктора Муна. Він захоплювався прагненням доктора Муна досягти перемоги над комунізмом і вважав, що, якщо у світі є одна людина, яка може зупинити експансію комунізму, то це доктор Мун.

Арно де Боржграв
Арно де Боржграв

Наступного дня, 6 травня 1985 року, вранішня Таймс сколихнула весь Вашингтон. На першій сторінці була спеціальна стаття, підписана головним редактором. Вона агресивно атакувала, пункт за пунктом, непатріотичну поведінку Палати представників, а також її ухил у бік підтримки комуністичної програми. Там було сказано, що Вашингтон

Таймс започатковує фонд на підтримку контрас. Заради нікарагуанських борців за свободу, заради Америки і всього світу, Таймс прагнула зібрати кошти замість тих 14 мільйонів доларів гуманітарної допомоги, яку відхилив Конгрес. На закінчення передовиця заявляла, що Таймс вносить 100,000 доларів у новостворений Фонд за свободу Нікарагуа, щоб зрушити справу з мертвої точки.

Що тут почалося! Телефонні дзвінки, які пропонували підтримку, висловлювали похвалу і заохочення, накрили редакцію Таймс, немов снігова лавина, і з наступного дня пішов справжній потік внесків. Білий дім був такий щасливий, що не міг стримати себе. Президент Рейган безпосередньо зателефонував головному редактору і висловив свою подяку.

Галас здійнявся по всій країні. Громадськість вибухнула критикою до Конгресу, і водночас, настрої на допомогу нікарагуанським контрас стали переважати по всій Америці. Політичні настрої у Вашингтоні різко змінилися. Палата витягла зі сміттєвого кошика законопроект щодо підтримки нікарагуанських контрас (гуманітарною допомогою), який вона так недбало провалила, і його знову внесли на розгляд. 12 червня законопроект був прийнятий безпечною більшістю: 248-184. Це був безпрецедентний випадок в історії Конгресу. Більше того, розмір допомоги був майже подвоєний: адміністрація зобов’язала збільшити її суму з 14 до 27 мільйонів доларів.

Таким чином, одне рішення доктора Муна, прийняте у виправній інституції в Денбері, дало неймовірний результат. Президент Рейган, маючи тепер підтримку громадської думки, здійснив низку сміливих пропозицій щодо допомоги контрас (у 1986 році адміністрація реалізувала пакет допомоги в розмірі 1 млрд. доларів, у тому числі 70 млн. доларів військової допомоги). Крок за кроком доктрина Рейган почала вступати в силу. У джунглях Африки та дощових лісах південно-східної Азії, у пустелі та на сибірських просторах – у кожному куточку світу борці за свободу відчували повагу й отримували підтримку.

Зі своєї бази в сусідньому Гондурасі контрас рішуче продовжили антикомуністичне повстання. У результаті їхня діяльність завдала істотної шкоди режиму сандіністів, який, зрештою, почав переговори про припинення вогню, як єдиний спосіб уладнати стан громадянської війни. Нарешті, 25 лютого 1990 року були проведені вільні вибори. Народ Нікарагуа скинув комуністичний уряд шляхом демократичного процесу та обрав Віолету Чаморро. Це був перший випадок в історії, коли комуністичний уряд було повалено в результаті демократичних виборів.

Отже, хто, зрештою, був відповідальний за звільнення Нікарагуа? Чи не був це доктор Мун, який сидів у федеральній в'язниці? Чи не зіграла вирішальну роль саме Вашингтон Таймс? Розслідування й репортажі Вашингтон Таймс піднімали довіру до виконавчих та законодавчих зусиль із підтримки Нікарагуанського опору в його намаганнях не допустити потрапляння своєї країни в радянсько-кубинську сферу впливу. Наприклад, з 8 по 12 квітня 1985 року, якраз перед вирішальним голосуванням Конгресу про надання підтримки нікарагуанським контрас, Таймс опублікувала серію з п’яти статей, які викривали те, як ліві активісти чинили тиск на Конгрес США з метою змусити його відмовитися від борців за свободу. [6] Коли 24 квітня 1985 року Конгрес США відхилив законопроект про надання 14 мільйонів доларів на гуманітарну допомогу для Нікарагуанського опору, що стало великою геополітичною невдачею в адміністрації Рейгана, Вашингтон Таймс присоромила Конгрес США, оголосивши 6 травня 1985 року створення власної інфраструктури з громадського гуманітарного фінансування для контрас.

Таймс також оголосила про своє рішення надати перші 100 000 доларів стартового капіталу для цього проекту. Його співголовами стали Джин Кіркпатрік, Вільям Саймон, Мідж Дектер і Майкл Новак. Ініційоване Вашингтон Таймс створення Фонду за свободу Нікарагуа стало національною новиною, дуже збентеживши тих членів Конгресу, які думали, що вони успішно перекрили підтримку Нікарагуанського опору з боку США. [8] У висвітленні новин Вашингтон Таймс протиставила

відхилення законопроекту Конгресом візиту президента сандіністського фронту національного визволення Даніеля Ортеги в Москву 28-29 квітня 1985 року, який відбувся невдовзі після голосування. Метою візиту Ортеги, як зазначила Таймс, було отримання додаткової радянської військової допомоги. Таймс також повідомила про нові факти радянських військових поставок у Нікарагуа. [9] Таймс продовжила робити сильний акцент. Конгрес змінив свою позицію в червні того ж року, зобов’язавшись надати 27 млн. доларів гуманітарної допомоги Нікарагуанському опору. [10] Голосування в червні стало поворотним моментом для прихильників Опору. З цього часу Конгрес США регулярно підтримував гуманітарною допомогою тих, хто виступав проти правління сандіністів.

Американська допомога контрас, а також надання ракет Стінгер моджахедам в Афганістані, яке Вашингтон Таймс також рішуче підтримувала, стали вирішальними факторами в остаточному поваленні сандіністів у Нікарагуа і в Радянському рішенні залишити Афганістан.

Родріго Карасо, президент Коста-Ріки (1978-1982)
Доктора Мун Сон Мьона в його наполегливій боротьбі не обмежує ні земля, ні час, для нього немає ні нездоланних перешкод, ні ворогів, ні бар’єрів. Його мета полягає в братській єдності всіх людей. Ще з часів отроцтва він був голосом розуму та стриманості. Він відстоював істинне братство людей під батьківством Бога. Він виступав посередником у конфліктах та обіймав тих, хто був розділений різними переконаннями.

2 - Rodrigo Carazo.jpg

Він створив безліч організацій із метою врегулювання конфліктів. Його підхід полягає в тому щоб оновити наші надії на глобальний мир, практично втілюючи співпрацю, братерство та єдність. Його найголовніша мета – єдиний світ. Він є людиною конструктивних та результативних дій у багатьох сферах. Його справжні здібності відроджувати все, настільки ж чисельні та нескінченні, як і його енергія та сила. На цьому зібранні демократичних лідерів країн світу він несе смолоскип свободи.

Він захищав свободу віросповідання. Він боровся проти всіх форм расизму та дискримінації. Завдяки своїй унікальності, відкритості та толерантності він збирав людей із протилежними релігійними та політичними поглядами для співпраці заради єдності цієї прекрасної планети. Др. Мун – це людина миру, але передусім він є божою людиною. Він навчає, що саме Бог має бути центром нашого життя та всіх наших починань.

Revision #3
Created 2022-09-30 08:04:14 UTC by andres
Updated 2022-11-03 18:17:32 UTC by andres